

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΓΩΤΕΛ

Γ Ρ Α Φ Ε Ι Α

—ο—
 'Ετησίαι ..... Δραχμ. 3.
 'Εξάμηνος..... Δραχμ. 2.
 Τρίμηνος ..... Δραχμ. 1.
 'Εξωτερικοῦ εἰς χροσόν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

17-Ὀδὸς Σολωμοῦ-17

—ο—
 Τιμὴ ἐκάστου φύλλον
 λεπτὰ 15.

'Εν Ἀθήναις τῇ 15 Μαρτίου 1903.

ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΔΙΑΛΛΕΞΙΣ

—ο—
 Ἕθνη καὶ ἔθιμα Ἑλληνικά. Οἱ σύγ-
 χρονοὶ Ἕλληνες. Ἡ γλῶσσα καὶ ἡ
 παιδεία ἡμῶν.

[Ἐκ τῆς ἐσχάτως γενομένης ἐν τῷ Παρισιᾶ διαλέ-
 ξεως τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ κ. Εὐαγγ. Πα-
 π α χ α τ ζ ῆ δημοσιεύομεν εὐγεῶς ἡμῖν πα-
 ραχωρηθεῖσαν σπουδαιοτάτην περικοπὴν ἀφορῶ-
 σαν τὴν γλῶσσαν ἡμῶν εἰς τὴν παιδείαν τὴν
 ἑλληνοπρεπῆ. Πρέπει δὲ πάντες οἱ Ἕλληνες
 ἰδίᾳ σπουδασταὶ νὰ ἐντροφήσωσιν εἰς τὰ ρήματα
 ταῦτα καὶ νὰ ποδογετήθωσι δεόντως ἐξ αὐτῶν.
 Ἴδου ἡ περικοπὴ αὕτη ;]

« Ἡ γλῶσσα ἡ Ἑλληνικὴ δὲν εἶνε δυνατόν.
 ὡς ἐφρόνησαν καὶ ἠθέλησάν τινες π ρ ο κ ο μ ε -
 ν οἱ Ἕλληνες παρ' ἡμῖν νὰ παραγκωνισθῇ καὶ
 νὰ ἐξευτελισθῇ.

Διότι ἂν παρὰ τοῖς ξένοις κατήντησεν ὡς

καιῶν νὰ θεωρῆται ὅτι καὶ ἡ μάλλον δεξιὰ φύ-
 σις εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν σχιτικὴν
 ἐν τῷ κόσμῳ τελειότητα, ἂν μὴ τὴν φύσιν
 ταύτην παιδεύσῃ καὶ διακοσμήσῃ ὁ Ἑλληνικός
 νοῦς, πόσον ἀράγε παρ' ἡμῖν μάλλον πρέπει νὰ
 ἰσχύσῃ τοῦτο ;

Δὲν εἶνε δυνατόν λοιπὸν ἐπὶ πολὺ Ἕλληνες
 ὄντες ἡμεῖς νὰ ἀμελήσωμεν τῆς γλώσσης ἡμῶν,
 ἣτις τοιοῦτον εἶναι ὄργανον παρ' ἅπασιν τοῖς λα-
 οῖς ἠθικῆς μορφώσεως καὶ διανοητικῆς ἐξάρσεως.
 Εἰς πάσας τὰς ἐποχὰς ἀνεφάνησαν τερατολόγοι
 εἴτε ἐκ πλάνης πεπειθήσεων, εἴτε καὶ ἐκ πόθου
 διαφρημίσεως ζητήσαντες νὰ εἰσαγάγωσι καινὰ
 δαιμόνια εἰς τὸν κόσμον. Ἐσμὲν πρό τοιαύτης
 περιπτώσεως καὶ εἰς τὸ γλωσσικὸν ἡμῶν ζήτη-
 μα. Δυνάμεθα ἡμῶς νὰ ἠσυχάζωμεν. Σκότος
 ἐν τῷ αἰῶνι τῶν φώτων δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐ-
 πικρατήσῃ. Τὸ κράτος τῆς ἀληθείας ἀπαξ γνω-
 σθείσης καὶ λαμβάσης δὲν δύναται πλέον νὰ
 σαλευθῇ, ἴσα δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν κυριαρχεῖ
 ἐν τῷ κόσμῳ ἡ ἀνάγκη τοῦ πνεύματος τοῦ νὰ
 ἀναγεννηθῆται καὶ νὰ καθιερῆται ὑπὸ τὸ ἀμίαν-
 τον πῦρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Αὕτη δ' εἶ-

πομένως οὐδαμῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξοβελισθῇ ὡς ἀχρηστὸν τι ἢ ματαίου χρόνου ἀναλωτικὸν καὶ δι' αὐτὴν τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν διάπλασιν τῆς κοινωνίας καὶ νὰ ἀντικατασταθῇ μὲ τὰ χυδαίολογήματα τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Θὰ ᾔτο μ α λ ι σ τ α παραλογισμὸς νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ γημεῖα καὶ αἱ συγγενεῖς τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι θὰ ἀνατρέψωσι τὸν θρόνον, ἀφ' οὗ σκορπίζη τὰς ἀφθάρτους ἀκτινάς του ὁ ἥλιος τῆς Ἑλλην. διανοίας ὡς ἐπιθυμοῦσιν ἄλλοι τινεῖς. Καταναγκασμὸς εἰς σιωπὴν γλώσσης σημαίνει ἀναστήλωσιν πνευματικῆς ἀκλασίας καὶ ἀποπλανήσεως ἐν τῷ κόσμῳ. Βεβαίως δὲ ὁ κόσμος, μ' ὄλην τὴν πρακτικότητά αὐτοῦ, τὴν πολὺ τυρβάζουσαν περὶ τὴν οὐσίαν, βρῆθίμως δ' ἔχουσαν πρὸς τὸ πνεῦμα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνεγῆθῃ χάριν πρακτικότητος παραπλησίαν βεβήλωσιν. Στιγμιαίως ἐνδέχεται νέφος ὕ λ ι σ τ ι κ ῆ ς σκέψεως νὰ σκιάσῃ τὸ πνεῦμα. Ἀλλὰ τὸ νέφος παρέχεται. Μῆπως ὁ Ἕλληνας λόγος δὲν εἶχε σιωπήσει κατὰ τὴν νύκτα τοῦ μεσαιωνοῦ; Ἄλλ' ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν ἤχησεν ἐκ νέου εὐλόγως ἐκλήθη ὑπὸ τῆς εὐγνωμονούσης ἀρχαιοῦς ἀ ν α γ ἔ ν ν η σ ι ς.

Καθ' ἡμᾶς λοιπὸν καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνομεν εἶνε λελυμένον τὸ ζήτημα. Ἡ γλῶσσα θὰ προχωρήσῃ τὸν δρόμον της, μ' ὄλους τοὺς κρωμύς τῶν βεβήλων. Ἀλλὰ τούτου μόνον νομίζομεν τοῦ πράγματος, ὅτι ἐπέστη ὁ χρόνος. Τοῦ νὰ δοθῇ πλείων προσοχὴ ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς διδασκαλίας τῶν κλασικῶν γραμμάτων ἐν ταῖς Γυμνασίαις καὶ τῷ Πανεπιστημίῳ ἡμῶν. Μείζων καὶ εὐγλωττος ἔξαρσις τοῦ ἐσωτερικοῦ νοήματος τοῦ λόγου φαίνεται ἡμῖν ἐπιέγουσα. Ὁ τρόπος καθ' ὃν διδάσκωμεν τὰ Ἑλλην. γράμματα, φρονούμεν ὅτι ζημιᾶν τὴν θείαν οὐσίαν αὐτῶν καὶ δίδει λαθρὴν ἐπιθέσεως εἰς τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν. Χωρὶς νὰ διαξυχθῶμεν ἀπὸ τοῦ γραμματικῶς τύπου δυνάμεθα καὶ ὀρείλομεν νὰ εἰσδύσωμεν κυρίως εἰς τὸ ἔξοχον κάλλος τῶν ἐννοιῶν καὶ νοημάτων τῶν Ἑλλην. γραμμάτων καὶ ἐρμηνεύοντες τὸ Ὀμηρικὸν χωρίον α κ α ι κ α π ν ὀ ν ἀ π ο θ ρ ῶ σ κ ο ν τ α (ἠῦχετο) ἰ δ ε ἴ ν » καὶ ὁμιλοῦντες περὶ τῶν ἐπιδοτικῶν καὶ, δυνάμεθα, ὡς νομίζω, νὰ εἰπωμέν τινα καὶ περὶ τῆς διαλαμπούσης ιδέας, καθ' ἣν ὁ

Ὀδυσσεὺς διερχόμενος ἠῦχετο καὶ καπνὸν μόνον νὰ ἴδῃ ἀποπηδῶντα ἀπὸ τῆν καπνοδόχον τῆς οἰκίας του.

Ἡμεῖς ἔχομεν ταυῶν ἀνάγκη πολλῶν καὶ βαθέων μεταρρυθμίσεων, ἀλλ' ἰδίως πρέπει νὰ δώσωμεν εἰς τὸ ἔθνος σύστημα ἐκπαιδευτικόν, ὅπερ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς αὐτοῦ ἀνατροφῆς, σύστημα ἐξυπηρετοῦν οὐ μόνον τὴν μνήμην, ὡς τὸ μέχρι τοῦδε ὑπάρχον, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὰ ἠθικὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐνστικτὰ καὶ ὅπερ νὰ ἦ πειθαρχικόν, πειθαρχικώτατον ὡς ἐν Πρωσσίᾳ, ὅπου ἡ ἐκπαίδευσις κατέστη ὄργανον πειθαρχίας (καὶ οὐχὶ παραλυσίας καὶ ἀνυπακοῆς ὡς παρ' ἡμῖν) καὶ μέσον ἐκεῖ ἠθικῆς ἀνατροφῆς. Ἀλλὰ τὰς μεταρρυθμίσεις ταύτας καὶ εἰς τὴν παιδείαν πρέπει νὰ ἐπιτελέσωμεν οὐχὶ κατεσπευσμένας, καὶ διὰ βιαίων μέσων, ἀτινα φέρουσι κλονισμοὺς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν καὶ διὰ λελογισμένης σκέψεως.

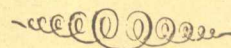
Τὸ ἔθνος πρέπει δι' ἐργασίας καὶ τάξεως νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πολλὰς αὐτοῦ πληγὰς αἰτίνας ἤδη χαινουσιν, ἵνα ἐπιτελέσῃ τὸ καθήκον του. Τότε δὲ, ἀλλὰ τότε καὶ μόνον ἡμέραν τινὰ θὰ δύναται νὰ δόγηθῇ εἰς τὴν νίκην.

Οἱ ἱστορικοὶ νόμοι εἶνε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ Ἰωβ, ὁ Θεὸς ὅπως δείξῃ τὴν ἰσχύν του συντρίβει τὸν ἰσχυρὸν καὶ ἐγείρει τὸν τεταπεινωμένον, τὸν ἔχοντα πίστιν εἰς αὐτόν. Ἡ φιλοσοφία τῆς ἱστορίας εἶνε σύμφωνος ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου πρὸς τὸν γηραιὸν ποιητήν.

Πᾶσα ἀνθρωπίνη δημιουργία φέρει τὸν σκώληκά της, ὅστις τὴν κατατρώγει. Μία δυστυχία, μία καταστροφή, εἶνε πολλάκις μία τιμωρία παρελθούσης δόξης, ἀλλὰ καὶ πολλάκις μία ἐγγύησις μελλούσης νίκης ἀρκεῖ νὰ θέλῃ νὰ ὠρεθῆθῃ τέλος πάντων ὁ ἠττηθεὶς ἐκ τῶν στραμάτων αὐτοῦ. Οὐδὲν σταθερὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον, λέγει ὁ Ἐκκλησιαστής. Ἡ ἱστορία βιάζει τὸν δρόμον της. Μᾶλλον ἀπέδειξε δὲ πλεονάκις ὅτι εἰ νικηταὶ τῆς σήμερον εἶσονται εἰ ἠττημένοι τῆς αὔριου.

Ἄρκει πρὸς τοῦτο πρώτιστα νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἐθνικὴ προπάντων πίστις καὶ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα (οὐχὶ ὅμως τὸ ξένον καὶ μειρολατρικόν,) δι' ὧν δύναται νὰ κατορθωθῶσι μεγάλα ἐκ τοῦ μηδενός.

Καὶ ἰδοὺ ἐν Γερμανίᾳ π. χ. μετὰ τὴν καστροπτικὴν ἤττησίν τῆς Γέννησι τῷ 1807 μετὰ τὴν ὑπέσταν εἰς γλευασταὶ τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους ἐθεώρουν τὴν Γερμανίαν ὡς γεωγραφικὴν ἐκφρασίαν, εἰ φιλοπάτριδες Γερμανοὶ διδάσκαλοι ἐμπνεύσαντες εἰς τὴν νεότητά τὸ ἀδιάλλακτον μίσος καὶ τὸν φανατισμὸν κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος τῶν κατώρθωσαν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν νὰ ἐγείρωσι καὶ πάλιν ὑπερηφάνως τὴν κερὰν καὶ νὰ παρασκευάσωσι ἐπὶ τέλος τὸ μέγα γεγονός τῆς ἐνότητος τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους.

ΑΓΓΙΟΛΟΓΙΟΓΛΑ

Τὸ μυστικόν.

Μίσ' τῆς καρδίας τὰ βάθη
Ἔχω γιὰ σὲ γραμμένο
Τὸ πιὸ σεμνὸν τριγυροῦδι
Τὸν πιὸ γλυκὸ σκοπὸ
Σ' εἰσένα κόρη θέλω
Ὅ, τ' ἔχω ἐκεῖ θαμμένο
Σὲ Σένα ποῦ λατρεύω
Τὸ μυστικὸ νὰ πῶ.

Μᾶν ἴσως κ' ἡ καρδιά σου
Εἶναι ἀλλοῦ δουμένῃ
Τὸ μυστικὸ μου τότε
Ἀνόφελα θὰ πῶ
Καλλίτερον θαμμένο
πάντα ἐκεῖ νὰ μένῃ
κρυφὰ νὰ σὲ λατρεύω
κρυφὰ νὰ σ' ἀγαπῶ!

Ἀθήνησι

Γιάγκος Ζάννος.

ΕΝΘΥΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Πύλν Ἀδριανουῦ.

J. S. Bertrand.

ALEXANDRE DUMAS

ΤΟ ΓΕΦΥΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΛΟΥ

Σὲ ἓνα τέταρτο λεύγας ἀπὸ τὴν Ἀντερμάττη, βρέθηκα μπρὸς τὸ γεφύρι τοῦ Διαδόλου — ἔπρεπε νὰ πῶ τῶν γεφυρῶν τοῦ Διαδόλου γιὰτὶ ἀληθινὰ εἶνε δύο— Μόνον ὅμως τὸ καινούργιον συχναῖζεται, τὸ παλιὸ εἶνε ἔρημος καὶ λησμονημένο.

Τράβηξα ἀμέσως γιὰ νὰ ζητήσω τὸ παλιὸ — κείνο ποῦ καλοῦν Διαβολογέφυρον — Τὸ ἀρραχτὸ αὐτὸ γεφύρι ἀπὸ τὰ πλάγια εἶνε τρομαχτικὸ καὶ τὸ φοβερὸν του ὄνομα τὸ χωρτάει σὲ μιὰ παράδοσι ἀπὸ τῆς πιὸ παράδοξες στῆ Σουηδία.

Ἡ Πύξ ποῦ εἶναι ἓνα βαθυπόταμον καὶ κολαίει τὰ νερά του μέσα σὲ βράχους ἀπότομους, ἔκοψε τὸ δρόμον σ' ὅλους ποῦ κατοικοῦσανε στῆ λαγκαδιὰ Κορνέρα καὶ στῆ λαγκαδιὰ τοῦ Γκόσγενεν, μ' ἄλλους λόγους ἐμπόδιζε τὸ πέραμα ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς στοὺς Οὐρί. Αὐτῆς

δ χωρισμός στους δύο γείτονες προξενούσε μια τέτοια ζημία που μαζέψανε τους καλλίτερους τεχνίτες και με άνταμικά έξωδα έχτισανε πολλά γεφύρια από τή μια μεριά στην άλλη, μ' κανένα δέ βιάστηκε περισσότερο από χρόνο, ή βροχές, ή όρμη του ποταμού τ'α κατέστρεψε. Τό τελευταίο χτίστηκε τό δέκατο τέταρτο αιώνα. Αυτό όλοι πιστεύανε πώς θά βραστούσε γιατί ό χειμώνας κόντευε νά περάση. Ότα ένα πρωί ήρταν και είπαν του δικαϊκτ'ή πώς πάλ τό γεφύρι χάλασε!

— "Α! φώναζε ό δικαϊκτ'ής με όργή τότε: μόνο ό διάσλος μπερεϊ νά τό χτίση.

Δέν είχε τελειώση τ'α λόγια του πού ό υπέρτης ανάγγειλε τό κύρ-Σατανά.

— "Ας κοπίση εϊπε ό δικαϊκτ'ής.

Ό υπέρτης έφυγε και σέ λίγο μπήκε ένας άνθρωπος ώταμέ 30—32 χρονών, ντυμένος κατ'α τον γερμανικό τρόπο. Φορούσε ένα παντελόνι κόκκινο, σακάκι μαύρο σκουσμένο στους άγκώνες π' άφηνε νά φαίνεται φόδρα κόκκινη σ'α φωτιά. Στο κεφάλι φορούσε ένα στενόγυρο καπέλλο μένα μεγάλο φτερό κόκκινο. Τ'α παπούτσιά του—πολύ πειό μπροστά από τή μύδα—στρουγγυλά στής μύτες καθώς τ'α είχαν ένατό χρόνια άργότερα, δσι ζούσαν στα χρόνια του Λουδοβίκου του δωδέκατου. Στο πόδι του έφερε ένα μεγάλο νύχι, φαινότανε πώς χρησίμευε για σπιρούνι στα τούρχότανε όρεξι: νά ταξίδευη καθάλλα.

Κατόπι από τους συνηθισμένους χαιρετισμούς ό δικαϊκτ'ής εκάθησε σέ μια καρέκλα κέβαλε τ'α πόδια του στό πυροστάτη, κοντά στή φωτιά, και ό διάσλος σέ μια άλλη κέβαλε με άφέλεια τ'α δικ'α του άπάνου στα'όρακια.

— "Ε! αγαπημένε μου φίλε, εϊπε ό Τρισκατάρατος, θέλεις τίποτα π'ό μένα;

— Κύριέ μου, του άπάντησε ό άρχοντας, θά χρειαστώ πολύ τή βοήθειά σου.

— Κατάλαβα... για κείνο τό αναθεματισμένο γεφύρι... Μά για πές μου τ'αχετε άνάγκη;

— Άκους εκεί, χωρίς αυτό δέν μπουρύν οι άνθρωποι μου νά περάσουνε πέρα... "Αν θές λοιπόν νά μας χτίσης έσύ ένα γεφύρι...

— Και νά δ'ής πούργόμωνα νά σου κάμω τήν ίδια πρόταση!

— "Ε άρ'ου εϊνε έτσι, άπουμένει νά συμφωνήσωμεν για τ'α... Κ' εκεί στάθηκε.

— Για τ'α λεπτά, εξακολούθησε ό Διάσλος κυττάζοντάν τον μένα μάτι μοχθηρό.

— Ναι, άπάντησε ό δικαϊκτ'ής στοχαζόμενες πώς στή πληρωμή θ'α τ'α χαλούσαν.

— "Ω! γιαυτό τό ζήτημα, έλεγε ό Σατανάς εν'ω κουνότανε στα'ισιανά πόδια τ'ής καρέκλας και κόνιζε τ'α νύχια του με τό σουγιά του δικαϊκτ'ή, γιαυτό τό ζήτημα δέ με μέλει και τόσο.

— Τότε με κάνεις νά θαρρέω... Γιατί τό τελευταίο γεφύρι μ'α; έκούστις 60 μάρια χρυσά έμεις μπουρούμε νά διπλώσουμε τ'α χρήματα αυτά για ένα άλλο.

— Και μή νομίζης πώς έχω άνάγκη τό δικό σου χρυσάφι; "Εγώ φτιάνω ότα βουληθώ.... Νά!

Και με μια π'ής ένα κάρβουνο κατακκόκκινο από μέσ' άπ' τή φωτιά.

— Δός μου τό χέρι σου του εϊπε.

Ό Δικαϊκτ'ής άσταξε λίγος.

— Μή φοβάται...

Και τουόβαλε στήν άπλοχεριά του ένα κομμάτι χρυσάφι από τό πειό καθρό! Ό άρχοντας με άπορία τό γύρισε, τό ξαναγύρισε από όλες τ'ής μεριάς και τό παρατήρησε καλ'α καλ'α και κατόπι θέλησε νά του τό δώση πίσω.

— "Όχι, όχι κράτησέ το, τούπε ό Τρισκατάρατος. Και περνώντας τ'α πόδι άπάνου σ'άλλο με τρόπο υπέρησαν: αυτό στό χαρίζω, στό κάνω δώρο.

— Κατάλαβα, εϊπε ό άρχοντας τ'ής χώρας, βάζοντας τό κομμάτι στή τ'ζέπη του, άφου τό χρυσάφι τό φτιάνης μόνος σου, τότε θά θέλης νά σέ πληρώσω με άλλο νόμισμα. Μά πειδή και δέ ξέρω ποιό θ'α σέ φχαριστήση, σέ παρακαλώ νά μου όρίσης έσύ τό τρόπο τ'ής πληρωμής σου.

Ό Διάσλος κατέβασε τό κεφάλι του και σκέφτηκε μια στιγμή.

— Θέλω... θέλω ή πρώτη ψυχή πού θ'α περάση ν'άνε δική μου, νά τ'ήνε πάρω 'γώ.

— Ναι παραδέχομαι.

— "Ελα νά συντάξωμε λοιπόν τή συμφω-

νητική πράξι εϊπε ό Σατανάς.

Ό Δικαϊκτ'ής πήρε πέννα καλαμάρι και χαρτί κι' άρχίνησε νά γράφη.

Σέ πέντε λεπτά τ'ής ώρας ό Διάσλος υπόγραψε με τό κύριό του όνομα τό έγγραφο και ό δικαϊκτ'ής με τόνομά του, για όλους τους ύποταχτικούς του. Ό Σατανάς με τό χαρτί αυτό ύποχρεονότανε νά χτίση τή νύχτα ένα γεφύρι γερό, στέρο για νά βρασίξη 500 χρόνια και ό άρχοντας από άλλο μέρος έδινε για πληρωμή ό άρχοντας από άλλο μέρος έδινε για πληρωμή τή πρώτη ψυχή πού ή τύχη ή ή χρεία θ'α τ'ήν άνάγκαζε νά περάση τό ποτάμι. Π'ες ειαβαίνοντας τό διαβολικό γεφύρι πού θ'α χτίζε ό Σατανάς.

Τήν άλλη μέρα—κατά τ'α χαράματα τό πέρασμα ήτανε έτοιμο.

"Αμέσως ό άρχοντας του τόπου ήρτε στό όρόμο των Γκόςχενεν για νά βεβαιωθ'ή αν ό διάσλος είχε έχτελέση τήν ύπόσχεσι πού τουόδωσε, και εϊδε τό γεφύρι και του φάνηκε πολύ συμπερτικό. Στην άντικρυνή μεριά—κείνης πού πήγαινε—εϊδε τον Τρισκατάρατο καθισμένο άπάνου σέ μια πέτρα καρτερώντας τήν πληρωμή τ'ής νυχτερινής δουλειάς του.

— Βλέπεις ότι έχω λόγο του φώναζε ό Σατανάς.

— Κ'έγώ τό ίδιο, του άποκρίθηκε ό δικαϊκτ'ής.

— Και πώς; ! "Ρώτησε με έκπληξη ό διάσλος πώς θ'α θυσιάστ'ής σύ για νά γλυτώσης τους ανθρώπους σου;

— Καθόλου του άπάντησε ό αφέντης βάζοντας στήν είσοδό του γεφυργιού ένα τσουβάλι πού έφερε στον ώμό του. Και με βία άρχισε νά του λύνη τ'α σκουινιά πού ήτανε δεμένο στήν άκρη.

— Τ' εϊνε ρώτησε ό Σατανάς εν'ω προσπαθούσε νά μαντέψη κείνο πού θ'αβγαινε από τό σακκι και θ'α περνούσε τό γεφύρι πρώτο.

— "Όξω ω ω ω! έσκουξε ό άρχοντας. Και ένα σκυλί βγ'ηκε από τό τσουβάλι κατατρομαγμένο και σούρνοντας από τήν εύρά του ένα τηγάνι διάβηκε ειρλιάζοντας κοντά άπ' τ'α πόδια του Διάσλου!

— "Εϊ! του φώναζε ό δικαϊκτ'ής, τρέξε κα-

τόπι τρέξε... Νά ξεφεύγ' ή ψυχή πού σ' άπαρθενίξει... Τρέξε....

Τό Σατανά όμως τον είχε πιάση φοβερή μανία. Αυτός λογάριζε για ψυχή ανθρώπινη και τ'αρά έπρεπε νά φχαριστηθ'ή με τή ψυχή του σκύλου! Μά έκαμε πώς βρήκε τό πρ'αμμα πολύ άστειό και ξέσπασε στα γέλια εν'όσω ό δικαϊκτ'ής ήτανε μπροστά μ'όλις όμως και γύρισε τ'ής πλάτες του βίχτηκε με μανία και σαρφαλώθηκε με χέργια και πόδια στό γεφύρι για νά τό γκρεμίση, νά τό συντρίψη, και είχε τέτοια λύσσα πού γύρισαν τ'α νύχια του, τ'α γούλια του φαγώθηκαν, χωρίς νά μπουρέση ούτε τό μικρότερο χαλίκι νά ξεκολλήση!

— "Αχ!... φάνηκε ένας αρχιθλάκας εϊπε ό Σατανάς; γιομάτος λύπη. Και ρίχνοντάς του άκόμη μια ματιά έβαλε στα χέργια του στής τσέπες και κατέβαινε τήν όχθην κυττώντας δεξιά κι' άριστερά καθώς θ'ακανε ένας ρομαντικός θαυμαστής τ'ής φύσης.

Τήν εκδίκησι όμως δέν τή λησμενούσε. Τόση ώρα ζητούσε ένα βράχο καθώς τον ήθελε και στό βάρος και στή κατασκευή του για νά τον φέρη στή ράχι κεί πάνω και κατόπι νά τότε βίξη άπάνω στό γεφύρι πού τ'αράπαζε ό κύρ δικαϊκτ'ής των Γκόςχενεν.

"Ετράβηξε έτσι παρατηρώντας τους βράχους τρεις λεύγες πού επί τέλους βρήκε κείνο πού πούθεύσε, ένα μεγάλο θεόρατο βράχο. Πήγε κοντά και τον ξεκόλλησε με τόση ευκολία, καθώς ένα παιδάκι θ'α ξεκόλλουσε ένα χαρταράκι άπ' τή γ'ή, και έτσι τον φορτόθηκε στον ώμό του και πήρε τό μονοπάτι, χαμογελώντας και μουρμουρίζοντας για τήν άδημονία του αφέντη ότα θ'αβρισκε τήν άλλη μέρα συντρίμια τ'ή γέφυρα.

Δέν είχε τραβήξη μια λεύγα πού του φάνηκε ν'αβλεπε στό γεφύρι άπάνω ανθρώπους πολλούς μαζεμένους. "Αφης τό βράχο κατά γ'ής, χίμηξε κατά πάνω και φτάνοντας στή ράχι ψηλά, εϊδε καθαρά όλους τους παπάδες των Γκόςχενεν, εϊσε ξάστερα τ'αρά τους σταυρούς πούγανε στό κεφάλι, και τ'ής σημάτες τ'ής εκκλησίας διά πλάτες!

Είχανε πάει νά βλογ'ήσουν τό έργο του Σατανά και νά χαρίσουν στό Θεό τό γεφύρι!

Ὁ Σατανᾶς τότε ἀπελπίστηκε καὶ κατέβαινε λυπημένος καὶ μανιασμένος γιὰ τὴ γελασιά, καὶ καθὼς εἶδε μιὰ δυστυχισμένη ἀγγελάδα τὴν ἔσυρε ἀπ' τὴν οὐρὰ καὶ τὴ γρέμισε γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ σὲνα γαρμενὸ.

Ἀπὸ τότε ὁ δικαιοκτὴς τῶν Γκόσχενεν δὲν ἔκρυψε νὰ κωβεντιάζουν γιὰ τὸ καταχθόνιο τεχνίτη.

Μόνο τὴ πρώτη φορὰ πούβγαλε ἀπὸ τὴ τζέπη του κεῖνο τὸ κομμάτι τὸ χρυσάφι ἔκαψε τὰ χέρια του φοβερά.

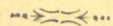
Ἦτανε τὸ χρυσάφι πύγινο πάλι κάρβουνο! Ἡ Γέρυρα ἐκράτησε 500 χρόνια καθὼς τῶχε ὑποσχέθη ὁ Διάολος

Ῥοδόλφος.

.....
— « » —

Σκοτάδι ἀξεδιάλυτο· ἡ περασμένης ὥρες·
Τί νὰ θυμίζουμε παλιὰ, ἀμαρτωλὴ ψυχὴ;
Σὲν τί νὰ κρύβῃς ἀγνωστο μὲς τῶν ματιῶν
[τῆς κόρης,
Τὰ χεῖλη σου τί τρεμολὲν, κατάρρα ἢ προσευχὴ;

Τὸνα ἢ τ' ἄλλο, μι' ἀλαλη θὰ μαρτυρῶν ἀλήθεια,
Ἀπ' τὰ λουλούδια πούθαφες μὲ τὸς ἀϊάν-
[τροπή
Κι' ἀπ' τὴ βουρκάδα πούσφαλῃ; στὰ πλανταγ-
[μένα στῆθια,
Θὰ λέρη περισσότερα ἀπ' ὄλα, ἢ σιωπὴ.
Σπέτσιαι Ἄγγελος Ἐσπερινός.

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

— Τὸ κάπνισμα ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπιβλαβῶν αὐτῶν ἰδιοτήτων βλάπτει καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς.
— Κατὰ στατιστικὰς πρᾶξεις εἰ ἔγ-

γαμοὶ εἶνε μακροβιότεροι τῶν ἀγᾶμων.
— Οἱ Ἄραβες βεβαιῶσιν ὅτι εἰ πιθηκοὶ δύνανται νὰ ἠμιλῶσι.

— Δὲν πράττουσι δὲ τοῦτο διότι φοβοῦνται μήπως τοὺς ἐξαναγκάσωσι νὰ ἐργασθῶσι.

— Εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Αὐστρίας συνέστη ὅμιλος κυριῶν ὅπως μεταβάλῃ τὸ γυναικεῖον ἐνδύμα.

— Καὶ ὅλαι σὶ μετατροπᾷ αὐταὶ τείνων ὅπως τὸ ἐνδύμα ἐπιτρέπει νὰ διαφανέται πλεόντερον τὸ κάλλος τοῦ ὠραίου φύλου.

— Εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Ρήνου καὶ τοῦ Δουνάβειως ἀνεκαλύφθησαν καπνισσοφυγαί.

— Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη μαρτυρεῖ ὅτι καὶ εἰ ἀρχαῖοι ἐκάπνιζον.

— Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι εἰ βάρβαροι εὐχαριστεῦνται ἀπορροφῶντες καπνὸν φυτοῦ τινος.

— Ἐπίσης συνιστᾷ ὅτι τὸ διὰ καλαμίσκου κάπνισμα τοῦ βηγίου καλουμένου φυτοῦ καὶ ποτῆριον Κερνιθιακοῦ εἶναι ἄριστον φάρμακον κατὰ τοῦ βηγός.

— Ὁ περίφημος μουσικὸς Βάγνερ ὅταν ἤθελε νὰ τονίσῃ ἡρωϊκὴν μουσικὴν ἐζήτει τὴν ἔμπνευσιν ἐντὸς ὀωματίου ἐρυθρῶς διεσκευασμένου.

— Ὅταν ἤθελε ἐρωτικὴν ἢ παθητικὴν σύνθεσιν ἐζήτει τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ροδοχρόου ἢ κυανῶ ὀωματίου.

— Τὴν δὲ πένθιμον καὶ μελαγχολικὴν σύνθεσιν εὗρισκεν ἐντὸς σκουροῦ ἢ μέλανος ὀωματίου.

— Περίεργον σύστημα ἐπικρατεῖ ἐν Ἰνδία. Πρὸ τοῦ θανάτου ἡγεμόνος τινὸς πρέπει νὰ εὐρεθῇ πρόσωπον ὅπερ ν' ἀναλάβῃ τὰς ἀμαρτίας τοῦ ἡγεμόνος ἀντὶ μερικῶν λιρῶν.

— Ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρχουσιν ἐταίρια αἵτινες βρηθούσι τοὺς νέτους ὅταν συνάπτουσι γάμους.

— Ἐπειδὴ ὄλλεν ὅτι εἰ γονεῖς τῆς κόρης ἐν Ἀμερικῇ δὲν προικίζουσι τὴν κόρην, εἰ νέει καταθέτουσιν ἐτησίως ποσόν τι ἐν τῇ ἐταιρίᾳ ὅπως τοῖς δέθῃ ἐν καταλλήλῳ περιστάσει.

— Κατ' ἐπιστημονικὸς ὑπολογισμὸς 50 0/0 πάντων τῶν βλακῶν καὶ ἡλιθίων ἔσχον γονεῖς μεθύτους.

Φύλλινος.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΤΘΙΔΑΣ

ΝΙΤΣΑ ΛΕΙΒΑΔΑ

Τῆς Ἀθηναῖς λαμποκοπᾷ τὸ κράνος σὰν προβάλλει
Ἡ ἐλληνοπρεπὴ ὄψι σου ἢ σπαθωτὴ καὶ θεία!
Καὶ ὡσὰν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο νὰ κατεβαίνεις πάλι,
Θωροῦν τῶν Ἀθανάτων μας μιὰ νέη Ἀθανασία!

Θωροῦν μιὰ μακροκάρδη νίκη στ' ἀφράτα στῆθια!
Στὸ ξίστερό σου μέτωπο μιὰ ὀλύμπια γαλήνη
Κεῖν στεφάνι ἀχτινωτὸ μὲ τὰ μαλλιά τὰ πλήθια
Καὶ μὲς τὰ μαῦρα μάτια σου μιὰ ὀλάσπρη καλωσύνη!

Θωροῦν μιὰν ὑπερκόσμη πανώρημ περὶφάνεια
Νὰ μοιάζῃ μιὰ γλυκόπονη στὴν πίστη Πηνελόπη
Ποῦ τὴν καρδιά της δὲ πλανοῦν ὀλάκκιρα τὰ οὐράνια!

Καὶ σὲ θωροῦν! καὶ λησμονοῦ τὴν κῆθε ἀπελπισία!
Καὶ ὡσὰν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο νὰ κατεβαίνεις πάλι
Τῶν Ἀθανάτων μας γροικοῦν μιὰ νέη Ἀθανασία!

Ἀχιλλεὺς Νένης.

Η ΣΑΒΙΝΗ

Luis Tronche

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Μὴν σχεδὸν ἔχει παρῆλθῃ ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Σαβίνης παρὰ τῆ Κυρία Βαλμὸν ἥτις τόσον ἡγάπα τὴν νεαρὴν κόρην ὥστε οὔτε δευτερόλεπτον ἤδύνατο νὰ διέλθῃ ἄνευ αὐτῆς. Ἦτο ὅλωσ τῶ ὄντι μητρικὴ ἢ στεργὴ μεθ' ἧς περιέβαλε τὴν Σαβίνην ἥτις ἀπὸ πολλοῦ ἐστερημένη τῶν μητρικῶν θωπειῶν συνεκινεῖτο μέχρι δακρύων καὶ ἠσθάνετο διὰ τὴν καλὴν ταύτην Κυρίαν ἀρρωστῶσιν μέχρι λατρείας. Ὁ Παῦλος Βαλμὸν ἦτο εὐτυχὴς μὲ τὴν φιλίαν ταύτην τῶν δύο τούτων ὄντων τὰ ὅπερ σήμερον δι' αὐτὸν ἀπετέλουν τὸ σύμπαν.

Θελητικὸν τι ἀπόγευμα τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἡ Σαβίνη ἠσχελῆτο ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὴν Κυρίαν Βαλμὸν ἥτις ἐκάθητο πλησίον αὐτῆς ἐργαζομένη ἐνα τάπητα. Γλυκεῖα ἡλιακὴ ἀκτίς διεδύετο διὰ τῶν Περσικῶν κρωστωτῶν τοῦ σαλονίου μετὰ ναρκώδους εὐωδίας τὴν ἑποίαν ἀπέπνευεν ἡ ὑπὸ τὰ πορθηθῶρα κήπος ἀπερχομένου ἀναισθητῶς τὴν διάνοιαν καὶ τὸ σῶμα.

Ἡ Σαβίνη εἶχεν ἀποκοιμηθῆ· ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ὀλίγον κεκλιμένη ὅπισθεν ἄφινε νὰ ἀποκαλύπτεται τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της, περίεξ τοῦ ἵποίου ἡ λυσιέκμος κόμη ἐσηματίζετο πλαίσιον χρυσοῦν. Ἡ χεὶρ της κατελειπεῦσα τὸ βιβλίον ἐκρέματο ἐπιχαρίτως κατὰ μῆκος τοῦ σώματός της. Ἦτο μιὰ τελεία Παναγία τοῦ Ραφαήλ. Ὁ Π. Βαλμὸν εἰσῆλθεν ἀκροποδίτῃ καὶ παρετήρει αὐτὴν μετ' ἀρρήτου ἐκφράσεως καὶ στεργῆς. ὦ! πόσον θὰ ἤθελε νὰ ἀποθέσῃ ἐν φιλήμα ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ τούτου μετώπου! Ἡ Κυρία Βαλμὸν μαντεύσασα τὴν ἰδέαν του ἐγείρεται ἀθροῦτως καὶ πλησιάζει τὰ χεῖλη του εἰς τὰ τῆς Σαβίνης. Ἡ Σαβίνη ξυπνᾷ ἀλλὰ βλέπουσα πλησίον της τὴν μειδιῶσαν ὄψιν τῆς κ. Βαλμὸν, νομίζει ὅτι ἐκείνη πρὸ μικροῦ τὴν ἠσπάρθη· λαβοῦσα δὲ μιὰν τῶν χειρῶν της κατεκάλειψεν αὐτὴν φιλημάτων. Ὁ Π. Βαλμὸν ἐπωφεληθεὶς τρέχει πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης καὶ στρέψων ποῖν ἐκείνη νὰ ἐγερθῇ, στέλλει εἰς τὸ ἀγαπητὸν σύμπλεγμα δύο φιλήματα διὰ

των ὑπείων θά ἤθελε νὰ διαβιβάτῃ ὅλην του τὴν ψυχὴν.

Ἐν ὄσφ ἡ Σαβίνη διέγυρε τὴν γαστήρην ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ καὶ ἐπέφυγε τὸ ἡ νεανική ἐξάψις τοῦ Φερδινάνδου πάντοτε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπὶ τὸ ἐρασιμώτερον διὰ τὴν νεανίδα, ὃ Π. Μαρῖνος, τελείως ἐγκατασταθεὶς εἰργάζετο μετὰ ζέσεως, διὰ τὴν δικαιοσύνην τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου τῆς Λεωφόρου Βιλλιέρ καὶ ἤρχετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ δίδῃ λογαριασμὸν εἰς τὴν κ. Βαλμὸν διὰ τὴν πρόσδον τῶν ἐργασιῶν τὰς ὑποίας ἀνέλαθε. Ἄλλ' ἡ μήτηρ τοῦ Παύλου δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδιώξῃ αἰσθημά τι φόβου καὶ ἀνησυχίας. ἔλεγε, ὀθλον ὅτι, μετὰ τῶν ἐάν ὁ ἄνθρωπος αὗτος ἀνεξάλυπτε τὴν ἀληθειαν τὴν ὑπείων τῷ ἔκρυπτον τί θά ἐγείνετο τὸ οικοδόμημα τοῦτο τῆς εἰρήνης, τῆς γαλήνης, καὶ τοῦ μέλλοντος ὅπερ ὁ υἱὸς τῆς καὶ αὐτὴ εἶχον τόσον δυσκόλως οικοδομήτη.

Ἡρώτα πολλὰς τὴν Σαβίνην περὶ τοῦ βίου, τοῦ χαρκατῆρος, καὶ τῶν συνηθειῶν τοῦ Π. Μαρῖνου ὡς ἐάν ἤλπιζε νὰ ἀποκαλύψῃ τι ὅπερ θά τῇ εἶδεν ὄπλον ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Τελευτηρόπως ἔμαθεν ὅτι Κυριακὴν τινὰ ἐσπέρας τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου ὁ Π. Μαρῖνος ὠδήγησε τὴν Σαβίνην παρὰ τὴν θέλησιν τῆς ἐν τινι οἰκοπωλείῳ ἔνθα ἐκάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων παρὰ τινὰ τράπεζαν καὶ διέταξαν εἶναι. Αἴφνης νέος τις ἀεσχόμενος ὄπιθει τὴν ἐνηγγλισθῆ μετὰ ὑβριστικῶν λέξεων εἰς τὴν ἐλευσιν ταύτην πρᾶξιν ὁ Π. Μαρῖνος ἠγέρθη ὠχρὸς ἐξ ὀργῆς καὶ περιεφρόνησε τὸν αὐθάδη τοῦτον· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀντεπεκρίθη διὰ σαρκασμοῦ καὶ διὰ χειρονομίας ταχέως τοῦ ἔρριψε μακρὰν τὴν καπνοσύριγγα ἣν εἶχεν εἰς τὸ στόμα. Ὁ Π. Μαρῖνος ἀρπάσας τὴν ἔμπροσθεν τοῦ εὐρισκαμένην βαύκαλην ἐσφενδόνησεν αὐτὴν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου ὁστις ἔπεσεν αἰμόφυρτος. Ἐπωφελεμένη τῆς παραχθείσης ταράχῃς καὶ ἐκπλήξεως τοῦ συμβάντος τούτου ἡ Σαβίνη ἀπέσυρεν ζωηρῶς τὸν πατέρα αὐτῆς ἐκτὸς τοῦ οἰκοπωλείου.

Ἡ Κατάστασις τοῦ Ἰωάννου Μαρτίνου — τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ νέου — ἦτο ἀρκούντως σοβαρὰ ὥστε νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἔνθα μετὰ τινὰ χρόνον ἦτο νεκρὸς ἐκ τῶν πληγῶν τῶν ὑπείων τὸν ἐράστην ποτὲ δὲν ἠδύ-

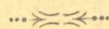
νήθησαν νὰ ἀνακαλύψωσι. Ταραχθεῖτα ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης καὶ φρονηθεῖσα μήπως ὁ υἱὸς τῆς ἡμέραν τινὰ ἤθελε γαῖνη θύμα τῆς βαιότητος τοῦ Π. Μαρῖνου ἡ Κ. Βαλμὸν ἐσκέπτετο ἕκτοτε τίνι τρόπῳ νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον.

(*Ἐπεται συνέχεια.)

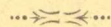

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

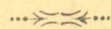
Γιὰ Σε σκληρὸ κοράσι μου
Ἐμίσησα τὴ χτύσι
Γιὰ Σένα πάντα δέρνουμεαι
Γιὰ σένανε θρηνώ.

Γιὰ σένα ποῦ στὰ ἴσθῃ μου.
Κοίβω χιλιάδες μίσση
Πόσες φορές σ' ὠρκίστικα
Γλυκὰ πῶς σ' ἀγαπῶ.

Τὸν ἄχαρο τὸν ὄρκο μου.
Ἐσὺ δὲν ἀγροικοῦσες
Καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ἔθγαιναν
Κατάρες τρομερές.

Καὶ ἐνῶ σκληροὶ μὲ πλάνεσες
Πῶς ὅτι μ' ἀγαποῦσες
Τὰ στήθη μου μοῦ σπάραζες
Μ' ἀμέτροτες πληγές.

▲. Πελεκάσης.

ΓΕΛΩΤΕΣ

Κατὰ τὸν χρόνον.
Ἐ κ ε ἴ ν ο ς. Σὺς ἐκούρασα δεσποινίς
Ἐ κ ε ἴ ν η. Καθόλου διότι ἐξ ὄλων εἴθε ὁ ἐλαφρότερος Κύριος.

Ἐ κ ε ἴ ν ο ς. Ἡ κλωσούνη σας δεσποινίς· πιστεύετε ὅτι γάγει κανεὶς τὴν βαρύτητα τοῦ πλησίον σας.

Διάλογος.

- Πῶς γιὰτρε κανετε στίχους ;
  - Ναί, γιὰ νὰ σκοτώσω τὴν ὄρα.
  - Μὰ δὲν ἔχετε παιὰ ἄσθενεῖς ;
- (Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀδώνιδος).

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

* * Ὁ ἔξοχος γάλλος στρατηγὸς Φάμπερ πολιορκῶν ποτὲ πόλιν τινὰ ἐδιείκνεν εἰς τοὺς ἀξιοματικούς του διὰ τοῦ δακτύλου τὴν θέσιν ἔνθα ἔπρεπε νὰ τοποθετήσουν μίαν κανονστοιχίαν. Σφαῖρά τις ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ριφθεῖσα τῷ ἀποκόπτει τὸν δάκτυλον· ὁ Φάμπερ τότε χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον φόβου ἢ πόνου ἐξηκολούθησε λεπτομερέστερον δι' ἐτέρου δακτύλου νὰ ὑποδεικνῇ τὴν θέσιν τὴν ὑπείων ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ ἡ κανονστοιχία.

* Ὁ χρηστορησίστατος ἐπίσκοπος τῆς Τουρ εἶχε τόσον ζῆλον καὶ τσαούτην ἐπιμέλειαν πρὸς τὸ ἱερὸν ἄξιομα ὅπερ κατεῖχε ὥστε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινε ἀργός. Ὅταν τῷ εἶπον ὅτι πρέπει ν' ἀναπαύητε μίαν ἡμέραν τὴν ἐβδομάδα ἢ τοῦλάχιστον τὸν μῆνα ἀπῆντησε ἀπὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ ἀρκεῖ νὰ μοὶ ἐπιτρέψετε μίαν ἡμέραν νὰ μὴ εἶμαι ἐπίσκοπος.»

* Ἀλφόνσος ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας καὶ Ἀραγωνίας ἐστρατοπέδευσε ποτὲ ἐπὶ τῆς ὀχθηποταμοῦ τινὸς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἔχθρου· τὴν νυκτὸς ἐπελθούσης τὰ τρώφιμα ἐξέλιπον παντελῶς· καὶ ἡ πρωΐα εἰσέτι εὖρε τὸ στρατοπέδον ἄνευ τροφίμων· ἀξιοματικὸς τις τότε προσφέρει εἰς τὸν βασιλέα ξηρὸν τεμάχιον ἄρτου καὶ ὀλίγον τυρὸν τὸν ὑπείων μετὰ κόπου ἐξεῦρε· ἀλλὰ τὸ ὠραῖον τοῦτο πρόγευμα ἀποθῆσας ὁ βασιλεὺς ἀπῆντησε «Σὰ· εὐχαριστῶ, θά περιμένω μετὰ τὴν νύκην ὅπως ὄλοι εἰ καλοὶ μου στρατιῶται.

* Φλιαρός τις διηγῆθη εἰς φίλον του ὑπόθεσιν τινὰ σπουδαίαν καὶ τῷ συνέστησε νὰ εἶνε

ἐχέμυθος «Μείνατε ἡττοχοί, τῷ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· ἦν εἶμαι ἐχέμυθος ὅπως καὶ εἴσε.»

* * Οἱ Ἀθηναῖοι, πολεμουῦντες πρὸς τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας, συνέλαβον ἕνα ἐκ τῶν ταχυδρόμων αὐτοῦ· καὶ τὰς μὲν ἐπιστολάς του πρὸς τοὺς διαφόρους ἀξιωματικούς του κατέσχον καὶ ἀνεγνώσαν τὰς πρὸς τὴν σύζυγον του θύω· Ὀλυμπιάδα ἀπίστευτον ἐσφαρισμένης πρὸς τὴν ἄνασσαν ὄντως εὐτῶς· εὐγενὲς παράδειγμα σεβασμοῦ τῶν οἰκογενειακῶν μυστικῶν, ὅπερ ἐπιβάλλει ἡμῖν ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ τιμὴ καὶ πρὸς αὐτοὺς εἰσέτι τοὺς ἐχθροὺς μας.

* Ὁ Τυρένης νότα τινὰ συνέληθη ὑπὸ κλεπτῶν ὅστινες τῷ ἐξήτουν χρήματα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ τοῦ ἐξήτησαν τὸ δακτυλίδιον του· ἐκεῖνος ὅμως ὑπεσχέθη ὅτι τὴν ἐπεμμένην ἤθελε δώσῃ εἰς αὐτοὺς 100 λευκοδουβίλια καίτοι τὸ δακτυλίδιον τοῦ ἦτο μικροτέρας ἀξίας· ἐκεῖνοι συγκατατέθησαν· τὴν ἐπεμμένην εἰς τῶν συμμεριτῶν ἐτόλμησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν Τυρένην καὶ μετὰ μεγάλης δυσηγυρίας· νὰ τῷ εἶπῃ εἰς τὸ οὐ· περὶ τῆς ὑποσχέσεώς του· τότε ὁ Τυρένης ἀέταξέ νὰ μετρηθῶσιν αὐτῷ 100 λευκοδουβίλια καὶ ὅτε πλέον ἀπεμακρύνθη διηγῆθη εἰς τοὺς φίλους του τὸ συμβάν προσηθίων ὅτι ἡ ὑπόσχεσις τιμίου ἀνθρώπου πρέπει νὰ εἶνε ἀπαρχαίσιμος.

Fra Diavolo.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐθνικὴ Σκηνὴ

Ἐτοιχοκλήθη τὸ πρόγραμμα τῆς Ἐθνικῆς σκηνῆς· τὰ ἔργα εἰ ἰδρυταὶ καὶ ἰοί ἠθεποιοὶ μᾶς παρέχουν πολλὰ· ἐλπίδας περὶ τῆς παγιάσεως Ἐθνικῆς ὄντως σκηνῆς.

Κατὰ πρῶτον θά παιχθῇ ἡ «Μακεδονία» τοῦ κ. Ἀχιλλέως Καραβία ἧτις εἶμεθα πεπεισμένοι ὅτι θά καταγενητεῖται πάντας, καὶ περὶ τῆς ὁποιίας ἐκτενῶς θέλομεν γράψῃ προσεχῶς.

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΗΘΔΕΣ

Λύσεις

Ευδαίμων.

Ὁρθῶ: ἀπάντησαν εἰ ἐξῆς. Βασίλ. τῆς Λήθης, Ἀρχιζιζάνων, Ἐρμῆς, Ἀλλοπρόσταλος Εἰμαρμένη, Μενεξεδένια, Ὀνειρ. Πλάσμα, Θῦμα εἰμαρμένης.

Βραβεύεται δὲ τὸ Ὀνειρ. πλάσμα. (Τὴν κλήρωσιν ἐνέγγραψεν ἡ Fra Diavolo.)

Προτεινόμενα.

Αἶνιγμα

Εἶμαι τι καὶ ἐν ὑπέρχω
Εἶμαι ὅλον κεκλεισμένον
Μηδὲ πλάστην μευ γωφίζω
Μηδ' αὐτὴν τὸν ἑαυτὸν μευ
Καὶ φονεῖω ἀναιγῆντων
Καὶ αὐτὴν τὸν πλαστοργόν μευ.

(Ναυαγὸς τῆς Ζωῆς.)

Εἰς τὸν λύτην δεθῆσεται διὰ κλήρου ἐν ἑαυτοῖς βιβλίον.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

—ο—

Λαχεῖον

Οἱ κερδίσαντες ἀριθμοὶ εἶνε οἱ ἐξῆς: 623 καὶ 781, παεκαλοῦνται δὲ οἱ ἔχοντες αὐτοὺς ὅπως παρατηρήσωσι τὸ 25ον φύλλον.

Εἰς τὸ 35ον φύλλον γενήσεται ἐτέρα κλήρωσις καθ' ἣν θὰ κερδίσουν δύο πάλιν ἀριθμοὶ ἑκαστος ἀνά ἓ βιβλίον.

Ἠγεμῶν ἢ ἡγεμονίς

Υποψηριότητα θέτουσιν οἱ ἐξῆς:

Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς
Κρατῆσικερ
Μυστηριώδης Μάγος.

Τὴν ὑποψηριότητα τοῦ Μ. Μάγος ἔθεσαν ἡ Ἐρακλινὴ Φυλλίδος.

—ο—

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν ἡ Πάλλουσα καρδία μετὰ τῆς Τρεμ. σελήνης, Χρυσταλλίδα, Β. τῆς Λήθης, Ἑλ. ναυαρχίδα (διὰ ὄφ. φορῶν) καὶ Ὁρφ. καρδίαν ὁ Τετὰς μετὰ τῆς Ἀγγέλου, Χρυσταλλίδα. Ὁρφ. καρδίαν, Δ. ἔθρη, Ξ. μάγισσαν, Ἰδαίαν καὶ Β. αἴης Λήθης. ὁ Ἐρμῆς μετὰ τῆς Ἑλλ. Ναυαρχίδα καὶ Ἀγγέλου τὸ Ἀρχιζιζάνων μετὰ τὸν Χ. τραγουδιστήν, Μενεξεδένιον, Μ. Δ. Μόντες, Ἀτέρ. τῶν κρίνων, Μαρκήσιον δ' Ἐπρέ καὶ Κρατῆσικερ ἡ Β. τῆς Λήθης, μετὰ τὴν Η. Καρδίαν, Ι. τῶν συνδρομητριῶν καὶ Α. τοῦ ἀπείρου ἡ Ν. τοῦ Βορρᾶ μετὰ τὸν Λορδ. Βύρωνα, καὶ Η. οὐχὴν καρδίαν ἡ Τρ. σελήνη μετὰ τὴν Μαρκελλά, Η. φ. ἀρπῶν, Ἄδων. Ἀτέρ. τῶν κρίνων, Μουζουλίον. Κρατῆσικερ, Φιζῶν, Α. τοῦ ἀπείρου καὶ Μ. Μόντες ὁ Μ. Μάγος μετὰ τὸ Ὀν. πλάσμα, Ἀγγέλου, καὶ Ἀρχιζιζάνων ἡ Ἀλλοπρόσταλος εἰμαρμένη μετὰ τὸν Σιῶρ. ἰουσίον, Ὁρφ. καρδίαν, Fra Diavolo. Ι. τῶν συνδρομητριῶν καὶ Μενεξεδένιον ἡ Ὁρφ. καρδία μετὰ τὴν Δ. ἔθρη, Ν. τοῦ Βορρᾶ, Μενεξεδένιον (μετὰ τῆς Φυλλίδος δέχεται ἐν αὐτῇ πρώτῃ ἀρξῆται διὰ δύο τευχῶν) ὁ Κυνηγὸς μιᾶς καρδίας μετὰ τὸ Ὀν. Πλάσμα Χρυσταλλίδα, Ἄλκ. Βοσπόρου καὶ Χρ. ἀστέρη, ἡ Νουμφαία μετὰ τὴν Η. οὐχὴν καρδίαν, Μ. μάγος, Μουστοτραφῆ (δι' ὄφ. τευχῶν ἐπιθυμοῦν) ἡ Χρυσταλλίς μετὰ τὸ Μουστοτραφῆ (δι' ὄφ. τευχῶν ἐπιθυμοῦν) Νουμφαίαν καὶ Ποιητ. φ. ἀρπῶν τὸ Θῦμα εἰμαρμένης μετὰ τῆς Μενεξεδένια, Νουμφαία, καὶ Χρυσταλλίδα ὁ Ἀλέκτωρ Κόττας μετὰ τὴν Βασίλ. τῆς Λήθης, Τρεμ. Σελήνην καὶ Ὀνειρ. Πλάσμα ἡ Ἄλως μετὰ τὴν Παρηγ. ἀκτίνα Φιλ. Κρήσταν, Β. τῆς Λήθης, Ν. Βορρᾶ, Ὁρφ. καρδίαν, Ἑλλ. ναυαρχίδα καὶ Ἰδαίαν ἡ Εὐρ. εὐτυχία μετὰ τὴν Παρηγ. ἀκτίνα καὶ Ν. τοῦ Βορρᾶ ἡ γλυκῶπις Ἀθηνᾶ μετὰ τὴν Χρυσταλλίδα, Ἄλ. Βοσπόρου, Πάλλ. Καρδίαν καὶ Μαρ Δ. Μόντες ἡ Ξ. Κρήσταν μετὰ τὸν Δία καὶ Ν. Βοναπέρτην.

— Ἡ ἡγεμονίς Μαρκελλά κυρύσσεται ὑπὲρ τοῦ Κρατῆσικερ παρακαλεῖ δὲ τοὺς Μαρκελλιστὰς τῆς ὁπως ἀπκασθῶσι καὶ αὐτοὶ τὰ φρονήματά της.

ΔΕΥΚΑ ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

—(Ο)—

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν ὁ Ναυαγ. τῆς ζωῆς μετὰ τὴν Μαρκελλά, Ἑλ. ναυαρχίδα καὶ Ξ. Μάγισσαν ἡ

Μαρκελλά μετὰ τὸν Ἐρωτομ. ἀπέρη, Μ. δ' Ἐπρέ, Κρατῆσικερ, καὶ Γαλ. ὄρμον ὁ Μ. Δ' Ἐπρέ μετὰ τὴν Τρέμ. Σελήνη, ὁ Marchof μετὰ τὴν Β. τῶν ὄνειρων, Β. τῆς Λήθης, καὶ Νουμφαίαν, ὁ Ἀλέκτωρ Κόττας μετὰ τὴν Θερ. φυλλίδος, Μενεξεδένια, καὶ Μαρκελλάν ὁ Fra Diavolo μετὰ τὸ Ὀνειρ. Πλάσμα ἡ Θεραπ. Φυλλίδος μετὰ τὸν Μ. μάγος, Α. τῶν κρίνων, Χ. Τραγουδιστήν, Ἄλως, Κακοτέχνην, Μουζουλίον καὶ Marchof ὁ Α. τοῦ Ἀπείρου μετὰ τὴν Μενεξεδένια, Ἑλλ. ναυαρχίδα, Χρυσταλλίδα καὶ Νουμφαίαν, ὁ Α. τῶν κρίνων μετὰ τὸ ὄνειρ. πλάσμα, Β. τῆς Λήθης, Χρυσταλλίδα καὶ Β. τῶν ὄνειρων ὁ Ἄν. Λεκουβρέρ μετὰ τὴν Θ. Φυλλίδος καὶ Τ. Σελήνην.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

—ο—

Δάντην Ἐνταῦθα. Σὲ εὐχριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ποιηματικόν σου σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐργασθῆς ἀκόμη πολὺ, πολὺ θὰ εἶμαι δὲ εὐτυχῆς εἰς δυνάμει νὰ γράψης ὅπως θέλω. — Τρεμοσθ. Σελήνην Ἐνταῦθα. Ὁσάκις ἔχω νὰ ἐπιθεωρήσω μικρομηνύματά σου τὸ πρᾶττον μετὰ μεγάλῃ μου χαρᾷ διότι ἐντροπῶ εἰς τὰς ὥραις καὶ ἐπιτυχίαις ἀπαντήτεις τὰς ὁποίας δίδεις καὶ ἰδίως εἰς τὸν Καρδιοθήραν ὅστις ὅμως δὲν ὑστερεῖ εἰς τὰ εὐφυολογήματα. — Ξενιτεμ. Κρήσταν Ἐνταῦθα. μικρομην. ἐστῆλη. Μετ' ἀπορίας εἶδον νὰ παραπονῆται διὰ τὸ ψευδῶς σου πολλὰκις ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ἐδήλωσα ὅτι ἡ Διεύθυνσις οὐδενὶ λέγει τὰ ἀληθῆ ὀνόματα. Περὶ τούτου δύνασθε νὰ πεισθῆτε ἐναργέστερον ἐὰν διέλθητε τῶν γραφείων μας. — Νουμφαίαν Ἐνταῦθα. Ἐν πρώτοις σοὶ εὐχομαι καλὴν ἀνάρωσιν εἴτα δὲ σὲ πληροφορῶ ὅτι θὰ πράξω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου οὐχ' ἦττον ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ σοὺ γράψης συχνά. — Γλυκ. Ἀθηνᾶ Ἐνταῦθα. Μετὰ μεγάλῃ μου χαρᾷ σὲ ὑποδέχομαι εἰς τὴν στήλην τῶν μικρομηνυμάτων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

—ο—

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν τῇ αἰθυσῇ τοῦ «Παρνασοῦ» ἡ ἐπατηρίς τοῦ «Πατριωτικοῦ Συνδέσμου τῶν Κυπρίων» ἡ ἐορτὴ ἐκτός τῆς πλήρους αὐτῆς καλλιτεχνικῆς ἐπιτυχίας παρουσιάζει μέσῳ τοῦ μακρανομένου ἐθισμού μας κατὰ τὴν ἐμψυχῶν εἰς δραστην κατὰ τὸ παρομοῖον εἰς πατριωτισμόν. Ὁφείλομεν δὲ νὰ συγχαρῶμεν τὸν πρόεδρον τοῦ πατριωτικοῦ

τούτου συνδέσμου κ. Γ. Φραγκοῦδην, ὅστις πρῶτος γενόμενος ἀρχηγὸς ριζοσπαστικοῦ κόμματος ἐν Κύπρῳ ἱδρυται ἐν Ἀθήναις τὸν ἀπὸ τοῦ 1899 ἐνεργοῦνται «Πατριωτικὸν Συνδέσμον τῶν Κυπρίων» τοῦ ὁποίου σήμερον ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴν τὴν πάντοτε διακιομένην τὴν ἀείποτε ἐργαζομένην πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ὄνειρου τῆς, τῆς ἐνώτεως τῆς Κύπρου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος.

— Ὅσον οὐπω ἐκδοθήσεται καλλιτεχνικὴ ἐφημερίς ὑπὸ τὸν τίτλον «Athines — Exposition». Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐκδοθησομένη Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ θὰ περιγράψῃ τὴν δραστην τῆς ἐκθέσεως μετ' ὀριστατῆν ἐπιφυλλίδα περὶ τῶν Ἑλλ. ἀρχαιοτήτων θὰ διευθύνεται δὲ ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς Γάλλου J. S. Bertrand.

— Ὁ Καρδιοθήρας τῆς προτάσει τῆς Τρ. Σελήνης εἰς τὸ ἐξῆς θὰ φέρῃ καὶ τὸ ψευδῶς μου «Κυνηγὸς μιᾶς καρδίας.»

— Ἐν Πειραιεῖ ἀντιπρόσωπος τῆς Φυλλίδος τυγχάνει ὁ κ. Π. Γ. Περιμένης (ὁδὸς Ἀλκιβιάδου 83) Παρ' αὐτῷ εὐρίσκονται μικρομηνύματα δίδεται πᾶσα σχετικὴ πληροφορία. Δύνανται δὲ οἱ ἐν Πειραιεῖ συνδρομηταὶ μας νὰ καταθέσωσι παρ' αὐτῷ τὰς συνδρομάς των.

— Ἐν τῇ στήλῃ τῶν διαφόρων ἐκτῆτι λέξις τιμᾶται λεπτῶν 3 διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ 4 διὰ τοὺς μὴ το.οῦτους.

— Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον κατὰ λάθος ἐγράφη ὑπὸ τὸ «Ἀτπροι Γραναιδίον» ὑπογραφή Π. Δειλίος ἀπὸ Γεώργιος Μαύτας.

— Εἰς τὰ γραφεῖα μας εὐρίσκονται λευκὰ μικρομηνύματα μετὰ μικρῶν ὑδατογραφειῶν τιμὴ ἐκάστου αὐτῶν λεπτὰ 30.

— Ληξιάτης τῆς α'. τριμηνίας παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. τοῖμοι συνδρομηταὶ ὅπως ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των.

— Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ οἱ μὴ λαμβάνοντες φύλλον τι ὅπως εἰδοποιῶσι τὰ γραφεῖά μας καὶ διορθῶσι τὸ ἄτοπον τοῦτο ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φυλλίδος» πολλὰκις ἀνεφέρθη εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ταχυδρομείων διὰ τὴν πλημελῆ διεξαγωγὴν τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας ἀλλὰ διὰ τῶν ἔργων ἀπεδείχθη ὅτι ἐν Ἑλλάδι δὲν δύναται νὰ καταρτισθῆ τέλειος ταχυδρομικὸς κλάδος τὰ δὲ καλλιμάρμαρα μέγαρα προωρίσθησαν δι' ἀνάπαυσιν καὶ ὄχι πρὸς ἀνετοτέραν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας. Εὐγε!

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Η μετάδοσις τόνων και τόνων νεσημάτων κατά μέρος όφείλεται και εις τόν πλύσιμον τών άσπερρούχων μετ' άλλων μεμελυσμένων. Λοιπόν άνάγκη νά πλένετε τά ρούχά σας έντός τής ειχίαςσας πράγμα όυσκολον και επίπονον διά πολλούς και διαφόρους λόγους. Και όμως

Η ΑΔΕΣΣΙΒΑ "ΦΟΙΝΙΣ"

πλένει όλα τά βαμβακερά, τά μάλλινα και τά μεταξωτά άσπερρούχα λευκά και χρωματιστά,

ΧΩΡΙΣ ΣΑΠΟΥΝΙ, ΧΩΡΙΣ ΣΤΑΚΤΗ, ΧΩΡΙΣ ΒΟΥΡΤΣΑ

Είναι άγγυημένη άνευ χλωρίου, ή δέ μεγαλειτέρα μουγάδα τελειώνει αύθνημερόν και με πολύ όλίγας διατυπώσεις. Είνε οικονομικωτέρα δέ από τόν σύνθετον πλύσιμον κατά 60)οο.

ΤΡΟΠΟΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ

Μουσκεύετε όλα τά ρούχα μαζί, μάλλινα, β^αμβακερά μεταξωτά, όσπρα και χρωματιστά σέ κρύο νερό, πόσιμον ή μη άδιάφορον, από 3—6 ώρας αναλόγως τού καιρού, τόν όποιον έχετε διαθέσιμον.

Λιώνετε σέ ζεματιστό νερό 1 πακέτο άλεσσίβης και τήν χύνετε μέσα στό καζάνι, τόν όποιον θά έχη 3 ντενεκές τού πετρελίου νερό χλιαρό. Ρίπτετε μέσα στό καζάνι, όλα τά όσπρα και βαμβακερά ρούχα, και τά άφήνετε 1 έως 1)2 ώραν νά σιγηθράσουν έλαφρά. Κατόπιν πέρνετε αύτά τά ρούχα στή σκάφη μαζί με τόν νερό τού καζανιού πού έβρασαν μέσα και τά τρίβετε έλαφρά, με τήν σαπουνάδα πού κάνει τόν ίδιο τόν νερό, τά ξεβγάζετε με χλιαρό νερό, τά λουλοκίζετε και τελειώνει ή μουγάδα.

Τά Μάλλινα, τά χρωματιστά και τά μεταξωτά αφού μουσκίψουν δέν τά βράζετε αλλά άπλούστα τά τρίβετε μόνον έλαφρά με τόν νερό τού καζανιού πού έβρασαν τά όσπρα ρούχα, έπειτα τά ξεβγάζετε με χλιαρό νερό και γίνονται όλοκάθαρα.

Στό νερό πού έα περισίψη μέσα στό καζάνι ρίπτετε όλας τής παταθοδρες τού μαγειριού, τήν έρίνιτε 1)2 ώρας μέσα, κατόπιν τās τρίβετε με τόν ίδιο νερό, τās ξεβγάζετε με χλιαρό νερό σέ κορσίξιν ειζάίρεση.

ΕΣ ΛΕΙΤΑΙ. Χοιδριάσ πομά τώ κ. Γ. Ν. Ίε ανιή έδς Αίλου όρ. 177 είσοδος έκ τής Στεās και λιανιās εις τά κοινοτήματα Κων. Θανισόλου, Γουλιέρμου, Πανελληνίου Άγοράς, Άκριβού και Μαλκισπούλου, Θεριόου, Χαζ, Σπυλιοπούλου, Κρυστάλ, Σακκή, Κ. Χριστοπούλου κλπ.

Έν Πειραιεί παρά τώ κ. Ε. Δημητριάδη, Στοά Ριζάρη αριθ. 5.

Έκαστον πακέτον όρχ. 1.20

ΟΙΝΟΙ ΝΕΜΕΑΣ

ΓΑΥΚΕΙΣ ΡΕΤΣΙΝΑΤΟΙ ΜΠΡΟΥΣΚΟΙ

ΚΤΛ. ΚΤΛ.

πρός 60 λεπ. 80 και 1 — όκά

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ

13 — ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ — 13

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Έκτυπούνται

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

πρός όρχ. 2 τά 100, και 1,25 τά 50

Τύποις Άθνηαίδος